

Газета Західної конференції
Церкви Адвентистів сьомого дня

№150

травень 2018

ГОЛОС НАДІЇ

«Камінь-Каширський - місто надії» с.3

Об'єднані у місії с.4

Шукачі пригод - місіонери с.5

Жіноча сторінка с.7

Пам'яті Семена Семеновича Білака с.6

Молодіжний місійний конгрес с. 2

Тема номера.

Сергій Литовченко

Молодіжний місійний конгрес

5-6 травня в селі Бобовище, що на Закарпатті, відбувся дводенний молодіжний місійний конгрес.

В суботу о 10 годині в місцевому Будинку культури зібралось біля 60 молодих людей з Ужгорода, Мукачева, Бобовище, Ільниці та інших міст. Були гості з міста Роздільне, Одеської області та із Зімбабве (Африка).

В чотирьох групах провели суботню школу, співали та молились, дякуючи Бога за жертву Христа, надію, спасіння та просили сили для проповіді цієї вістки іншим людям.

Під час доволі довгої перерви всі спілкувались, а потім молодь запросили в зал для продовження служіння. Після оголошень, співу та загальної молитви слухали проповідь Олександра Коропця «Щоб не залишитись порожнім» на основі притчі про таланти. «У нас є ризик прожити життя в порожню», - попередив Олександр. Зі слова Божого лунав заклик: «Все, що в силі чинити рука твоя, те роби...» (Екл. 9:10), «І все, що тільки чините, робіть від душі, як для Господа, а не людям!» (Кол. 3:23). Щоб не відкладати надовго виконання Божих порад, пастор запросив послужити Господу своїми здібностями. «...Покладайтеся на Святого Духа! Хай Господь допоможе вам використати і реалізувати свій потенціал», - закликав Олександр Коропець.

Після смачного обіду учасники конгресу об'єднались по троє, взяли трактати «Краще життя», уроки

«Так говорить Біблія» і пішли на місійну роботу в села Бобовище, Копівниці, Грибівці, Іванівці та Лохово.

По закінченні зібрались разом, щоб розповісти про досвіди, набуті під час спілкування з людьми. Знайшлися люди, які погодились вивчати Біблію.

Цікаво було почути розповідь про жіночку, яка відразу почала відмовлятися від подарунків: «Нам нічого не треба, ми читаємо Біблію. Мій чоловік дочитався вже і про суботу та не вживає в їжу свинину». Коли молоді люди їй казали, що і вони мають такі погляди, жіночка виявила бажання прийти на служіння в молитовний будинок.

Усі люди дуже добре зустрічали, дехто навіть пригощав компотом та висловлювали бажання надалі мати зустрічі та спілкуватися.

Увечері близько 150 селян разом з нашою молоддю дивились фільм, оснований на реальних подіях «Движение вверх». Присутніх пригощали попкорном та безалкогольними напоями. По завершенню перегляду фільму пішли на відпочинок.

Наступного дня молодь провела розважально-пізнавальну програму «Країна здоров'я». Близько 100 дітей з батьками відвідали цей захід, знайомлячись з принципами здорового способу життя: перебували на свіжому повітрі, бігали, пили воду, знаходились на сонці, відпочивали, мали фізичні навантаження, дізналися, як отримати надію та довіряти Богу. Також могли піднятися та спуститись по канату з відривом від землі (зіп-лайн – спуск по канату по повітрю, за допомогою спеціального пристрою, що використовує блоки), пройтися по стропі, розміщеній на невеликій висоті від землі (лоулайн), безкоштовно посмакувати солодку вату та отримати в подарунок дитячу Біблію.

Молодь лишилась задоволена тим, що мали можливість різними способами розповісти про Ісуса.

«Камінь-Каширський - місто надії»

У старовинному мальовничому містечку Камінь-Каширському, у красивому районному Будинку культури з 11 по 17 березня пройшла християнська програма під назвою «Камінь-Каширський – місто надії».

Програму проводив пастор Олександр Григорович Московчук. Вістка, яку він проповідував, лунала цікаво, захоплююче, переконливо. Сила Духа Святого змінювала серця через виголошене Слово. Не менш цікавими та корисними були досвіди, якими ділився брат Олександр.

Щодня програму відвідувало в середньому 60-80 дорослих, серед них 30-37 – таких, що вперше потрапили на цей захід через оголошення та рекламні буклети, і 45-53 дітей.

На цих зустрічах слухачі не лише ближче познайомилися з Богом та глибше пізнали біблійні істини, про які говорив євангеліст, а й більше дізналися про те, як будувати свої сімейні стосунки, завдяки лекціям сестри Світлани Савіної.

Діти, які завітали на програму, весело та цікаво проводили час зі своїми наставниками: Світланою Савіною та Віталієм Смірновим, котрий був в цікавому мультяшному образі мінйона. Для дітей було організовано вивчення Біблійних уроків, різноманітні ігри та спів веселих християнських пісень.

Музичним співом для дорослих слухачів послужили брати і сестри з громад села Пожарки, міста Ковеля і Михайло Іващенко зі Львова.

Щодня між відвідувачами програми розігрувалась Біблія для дітей.

Чи існує життя після смерті? В який день поклоняться Богу? Яка церква є істинна? Як прийняти Христа у своє життя? Відповіді на ці та багато інших питань отримували слухачі завдяки впливу Святого Духа та роботі пасторів Московчука Олександра Григоровича і Савчука Олександра Олександровича.

В останній день програми були розіграні призи: електропраска, електрочайник, міксер та супер приз – путівка на двох у санаторій «Барвінок». Кожен відвідувач за-

лишав програму задоволений та щасливий з харчовим набором у руках.

На цьому християнська програма «Камінь-Каширський – місто Надії» не закінчилась. З 18 по 24 березня пастор місцевої громади Савчук Олександр продовжив зустрічі у Молитовному будинку.

14 днів, сповнених молитов, роздумів та натхненних проповідей непомітно відлетіли у вічність. Для людей вони стали одним з найкращих досвідів і назавжди залишаться найщасливішими днями у їхньому житті.

Згадуючи ці чудові дні, ми дякуємо Богу за братів і сестер, котрі проводили цю програму, керівництву Західної конференції Церкви Адвентистів сьомого дня, що допомогли організувати даний захід, пасторам Московчуку Олександру Григоровичу, Савчуку Олександру Олександровичу, Савіній Світлані та Віталію Смірнову за посвячену та сумлінну працю, та всім тим, завдяки кому цей захід пройшов комфортно та приємно.

Виконуючи місію

Роберт Біро

Об'єднані у місії

З 6 по 9 травня в Угорщині був проведений Другий з'їзд угорських пасторів Карпатського регіону.

Попередній з'їзд два роки тому відбувся у Румунії, а організатором і господарем даного з'їзду був Угорський уніон Церкви АСД. Цей захід проходив в гірському селі Порадфурдо в готелі Ержибет Парк, за 80 кілометрів від столиці Угорщини, міста Будапешт. На з'їзді були присутні 103 угорськомовні пастори з трьох дивізіонів та п'яти уніонів Церкви АСД, а саме з Угорського, Чехословацького, Південноєвропейського, Румунського та Українського уніонів. Український уніон представляв служитель відділу національних меншин у Західній конференції Роберт Самуїлович Біро. В спокійній атмосфері готелю протягом трьох днів була можливість не тільки відпочити від службових завдань, але і зустріти старих і нових друзів, познайомитись з угорськими служителями Транс-Європейського та Інтер-Європейського дивізіонів, дізнатись про ті методи благовіщення, які використовує наша Церква у Європі, і не тільки серед угорського населення. Слід зазначити, що угорці проживають не тільки в самій Угорщині, але і на сусідніх з угорським кордоном територіях: у Румунії, Словачії, Сербії, Хорватії, а також в Україні, на Закарпатті. Ці країни належать до різних уніонів церкви АСД, і тому служителі і громади цих уніонів по мірі можливості організовують місійне служіння і для угорців, що проживають на їх території.

У неділю, 6 травня, з'їзд урочисто відкрив президент Угорського уніону Томаш Очої. Кожного дня до обіду було представлення служіння

для угорського населення в одному з перерахованих вище уніонів. Доповідачі ділились своїми досвідами та методами служіння, також перешкодами та проблемами, які виникають на шляху звіщення вістки Євангелія у європейському суспільстві. Також кожного дня проводились цікаві лекції з найбільш актуальних питань, з якими стикаються пастори у XXI столітті. Особливо цікавою і актуальною була лекція-довідь секретаря Близькосхідного та Північно-Африканського Уніону (скорочено MENA) пастора угорського походження Сільваші Тібора. Він розказав про нелегке, а іноді і небезпечне євангельське та гуманітарне служіння мусульманському населенню у таких країнах як Марокко, Алжир, Лівія, Єгипет, Сирія, Іран, Ірак та Саудівська Аравія, про стан нашої церкви в цьому регіоні. Ще більше про даний регіон вдалось дізнатись від брата Тібора в розмові під час спільної екскурсії, організованої Угорським уніоном у середньовічний замок та розташований на його території історичний музей в місті Егер. В понеділок для пасторів була організована ще одна екскурсія в горах Земплайн, до мальовничого водоспаду в гірській долині Ілона.

Представник від західної конференції Українського уніону, Роберт Біро, також мав неофіційні переговори з президентом Угорського уніону, братом Очої Томашем та представником Румунського уніону, братом Сас Ерно. У розмові з братом Томашем серед інших були обговорені і питання подальшої тісної співпраці, особливо зі служителями та громадами Угорщини, також обговорювалась необхідність

подальшої допомоги від межуючих із Закарпаттям уніонів у зверненні служіння угорськомовному населенню, що проживає на Закарпатті. Маємо надію, що складені спільно плани та обіцянки будуть якнайшвидше і ефективно втілюватись в служінні нацменшинам на Закарпатті і не тільки.

У середу були доповіді представників Словачії, Сербії та України. Перед пасторською аудиторією служителю нашої конференції, Роберту Біро, була надана можливість за допомогою презентації представити те служіння, яке проводилось серед угорського, румунського та циганського населення Закарпаття за період з 2016 по 2018 роки. Доповідачем були озвучені також і деякі плани та напрямки у служінні угорцям Закарпаття, заплановані на майбутнє. На завершення з'їзду на сцену були запрошені представники всіх уніонів, і кожен з них звершив особливу подячну молитву. Урочисто закривав з'їзд секретар Угорського уніону, пастор Чізмадія Роберт, який був відповідальний і за організацію цього з'їзду. Користуючись можливістю, Румунський уніон запросив всіх присутніх угорських пасторів на наступну, подібну зустріч через два роки у Румунію.

Приємно бачити та усвідомлювати те, що, незважаючи на державні кордони, єдина вістка Євангелія та спільне служіння об'єднує служителів з різних країн та культур, і, звичайно, не тільки угорців. Радісно знати і вірити в те, що незабаром між усіма народами Землі зникнуть всі кордони та бар'єри, коли на нашу планету вдруге прийде наш Спаситель Ісус Христос!

Віра в дії

Алла Кульчицька

Шукачі пригод клубу «Скарб» - місіонери

28 березня 2018 року шукачі пригод Церкви Адвентистів сьомого дня громади N2 міста Львова провели цікаву духовно-пізнавальну програму для дітей з інтернату з вадами мови.

Діти разом з вихователями завітали у Молитовний будинок громади в центрі Львова.

У програмі звучали пісні про Божу любов, про щастя, яке Він бажає дати кожній дитині. Віршем, грою на дзвіночках та флейті діти

прославили Бога та порадували слухачів. Також присутнім дуже сподобалися ігри та загадки, які проводив Зайчик. Особливо цікавою була лялькова вистава «Пригоди окуня». Сюжет вистави спонукав серйозно задуматися над важливими речами: потрібно вміти дружити, не можна заздрити, потрібно цінувати те, що маєш та бути завжди вдячним. Після практичних духовних висновків пастора та спільної молитви близько 100 дітей та 10 ви-

хователів інтернату отримали у подарунок солодощі та газету «Скарб-ничка». Нехай допоможе Господь, щоб цей захід посприяв спасінню дітей, які приготували цю програму, та усіх слухачів. Щоб зерна, які були посіяні в цей день, свого часу проросли і принесли благословенні плоди у житті кожного слухача. А також хочеться побажати учасникам програми, щоб вони провели ще не один подібний місійний захід.

Роман Шуляк

«Країна здоров'я» у Володимирі Волинському

13 травня в парку «Слов'янський», що в Володимирі Волинському пройшла пізнавально-розважальна програма для дітей «Країна здоров'я», організована громадою Церкви Адвентистів сьомого дня за підтримки міського Центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді та Управління освіти, молоді та спорту.

«Метою проведення заходу було ознайомлення дітей з основними принципами здорового способу життя в ігровій формі, щоб

зберегти здоров'я майбутньому поколінню», - повідомляють у Володимир-Волинському міському Центрі соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді.

На заході дітям розповідали, як правильно використовувати дари природи, такі як свіже повітря, вода, сонце. Також малеча дізналася про користь здорової їжі, фізичних вправ, повноцінного сну. Говорили про важливість відносин з Богом.

Маленькі учасники заходу, яких нараховувалось більше 700 чоловік, та їх батьки грали в цікаві ігри між станціями, запускали мильні бульбашки, виконували різноманітні вправи з парашутом, стрибали на батуті, бігали у «шортах Гулівера», співали в караоке, а також тренували витривалість, спускаючись по навісній переправі.

По завершенню заходу усі учасники поласували солодкою ватою.

Пам'яті Семена Семеновича Білака

Білак Семен Семенович народився 6 жовтня 1958 року в селі Підвиноградів Виноградівського району Закарпатської області в сім'ї, де батько був православним, а мама адвентисткою.

В 1966 році пішов до школи в селі Підвиноградів. Закінчив школу на відмінно. По закінченні школи вступив до Ужгородського ПТУ №6 на столяра-червонодеревника, яке закінчив у 1977 році. В училищі був старостою групи і командиром відділення. До того, як став віруючим, займався спортом. Мав другий розряд з волейболу і кандидата в майстри спорту по боксу.

До служби в армії працював в Берегівському СМК. Восени 3 листопада 1977 року призваний на службу в радянську армію. Закінчив «учебку» в Бердичеві по спеціальності механік-водій середніх танків. Навесні 1978 року переведений на службу в Чехо-

словачину. 3 листопада 1979 року звільнений у запас.

Працював на меблевому заводі в місті Виноградів під Чорною горою. На той час батьки вже були адвентистами сьомого дня. 7 жовтня 1981 року після проходження курсу біблійних годин прийняв хрищення в Церкві АСД міста Виноградів. З 1982 року в громаді виконував різні служіння. Був служителем суботньої школи, керівником молоді, старшим дияконом.

20 жовтня 1982 року одружився на Погориляк Ользі Степанівні. У 1983 році у них народився син Семен, а у 1986 - Юрій.

1989 році був покликаний Воронюком Анатолієм Йосиповичем на духовну роботу. Проходив курси по підготовці пресвітерів, що були організовані в Закарпатській області. В червні 1990 року був рукопокладений в сан пресвітера.

3 січня 1990 року до 14 жовтня 1995 року звершував служіння в громаді Торунь Міжгірського району.

1995 — 2002 рр. виконував пасторське служіння в громаді міста Берегово.

2002 — 2004 рр. опікувався громадами Торчина і Затурців.

2004 — 2006 рр. був пастором в громад Руського Поля і Вишково.

2006- 2012 рр. служив у громадах міста Рахів і Ясіня.

2012 — 2018 рр. - виконував пасторське служіння в громаді села Дротинці.

На 59 році життя, борячись із важкою хворобою, упокоївся в Господі.

Всі, кому довелося бути особисто знайомим із Семеном Семеновичем, згадують про нього як про чуйну, добру, духовну людину.

Польові дзвіночки

Своїм досвідом ділиться сестра Надія із міста Маріуполя.

Біля вуха настирливо дзвенів телефон. Я з усіх сил намагалася його ігнорувати. Дуже не хотілося прокидатися. Бо для чого? Щоб знову зануритися у цю сіру нестерпну буденність, у ці непідйомні проблеми?

«Терміново потрібно змінити мелодію на телефоні, а то ця вже мене з розуму зведе» - подумала я, прикладаючи до вуха слухавку.

- А-а-о.

- Надюшка, привіт! Вітаю тебе з днем народження! Бажаю... - в телефоні весело бринів бадьорий голос подруги.

«Йй можна бути щасливою і радіти, - подумки коментувала я поздоровлення, - в неї завжди все добре, в неї ніколи не було таких проблем, як у мене».

- Ні-ні, не приходь, - відповідаю їй, - я не буду святкувати, щось... не до святкування... Дякую. Бувай.

Ну ось, ще й день народження якось так недоречно. Поздоровляють, щоб нагадати, як давно тобі уже за 30, бажають, ще раз нагадуючи усі твої проблеми, про які хочеться хоч на хвилину забути. Нікого сьогодні не хочеться бачити.

Ну що ж, день почався, і хочеш-не-хочеш, мусиш його прожити, ніби не ти входиш в цей день, а він входить в тебе, і ти нікуди від нього не втечеш. Мусиш вставати, вмиватися, снідати... Але... щось має бути ще. А, точно, ранкова молитва. За ті роки, коли я, як кажуть, прийшла до Господа, ранкова молитва стала моєю сильною і непереборною звичкою. На жаль, інколи залишалась просто звичкою.

Опустилася на коліна, але довго не могла вимовити і слова, відчуваючи холод і пустку в душі.

- Господи, - нарешті промовила, стримуючи сльози, - я в Тебе так багато просила останнім часом,

просила великого, важливого, але... напевно, Ти мене не чуєш. Чи я не достойна, щоб Ти зробив для мене щось дійсно велике і важливе. Зараз наважусь попросити в Тебе маленьке і просте. Сьогодні в мене день народження. Якщо Ти мене чуєш, якщо Ти мене любиш, якщо це Ти захотів, щоб я народилася в цьому світі, будь-ласка, подаруй мені сьогодні ... полуниці і... букет польових дзвіночків, моїх улюблених квітів. Якщо хтось сьогодні подарує мені полуниці і дзвоники, я буду знати, що це від Тебе, що Ти не забув про мене, що Ти мене чуєш і любиш. Амінь.

Більше не було що сказати, але з колін підніматися не хотілося. Так і стояла біля ліжка мовчки з закритими очима. Що ж, здається, зовсім дитячі бажання. І думаю я якось по-дитячому. Але в ту мить мені так хотілося побути хоч мить дитиною, відчути себе у лагідних маминих обіймах і почути таке приємне і цілюще: «Не бійся, все буде добре».

Задзвонив телефон. Я аж здригнулася. І знову поздоровлення, побажання...

І так увесь день. Одні поздоровлення, і жодного подарунка. Я вже й перестала чекати. Марно надіятися! Чи для Бога важливі такі дрібниці, як чиїсь забаганки?

Раптом на всю хату пролунав дзвінок у двері. На порозі стояв чоловік із сином, тримаючи в руках торт:

- Вітаємо нашу мамочку! Роби чай, будемо святкувати!

Син вже такий дорослий. Ми сіли за стіл, смачний торт трохи розсіяв мої гнітючі думки, і я забулася, чого цілий день чекала, аж раптом...

- Ой, мам, я зовсім забув, - і син вийняв пакуночок із... полуницею. Не пам'ятаю, коли я посміхалася останній раз, а в ту мить я розцвіла від щастя.

- О, я вгадав з подарунком, - зрадів син.

Я з насолодою смакувала кожну ягідку. Значить, Бог почув мене. «Але ж... де дзвіночки?» - не розуміла я. «Досить для тебе благодаті Моєї», - згадався мені вірш з Біблії. «Значить, от який Бог: ось Я тобі дещо дам, а дещо не дам, вистачить з тебе. А може... може це просто збіг обставин, адже зараз сезон полуниці, і син знає, що я її люблю», - ця думка забрала в мене останню надію. Я почувалася, ніби бреду по життєвій пустелі, і той оазис, до якого я йшла з останніх сил, виявився міражем.

Надворі вже було темно, коли знову пролунав дзвінок. Я замешкалася. Подзвонили вдруге.

Коли я відчинила двері, на мене просто налетіла компанія моїх співробітниць:

- Надічка, вітаємо! - перебиваючи одна одну, сипали на мене побажаннями.

- Вибач за скромний подарунок, ми в останній момент вирішили все-таки зайти тебе поздоровити, - і подруга вийняла з-за спини... букет польових дзвіночків.

Я схопила подарунок і аж застрибала від радості. Подруги ще ніколи не бачили, щоб хтось так сильно радів такому простому подарункові. І тільки коли ми усі разом пили чай з тортом, я змогла їм усе пояснити.

- Це ж Сам Бог через вас подарував мені ці квіти.

- Уявляєш, а ми ще довго стояли і все не могли вирішити, ромашки взяти тобі чи дзвіночки.

Подруги вже давно пішли, а я все ніяк не могла заснути, вражена тим, що сталося. Я милувалася квітами, таким простим і водночас витонченим візерунком на їх пелюстках. А Господь тихо промовляв до мого серця: «Я вічним коханням тебе покохав, тому милість тобі виявляю».

Остання сторінка

Наметовий табір,
де на тебе чекають 1000000 зірок...

+380 93 357 2369

+380 97 790 0360

NB

Хто ти, коли ніхто не бачить?

24.07 - 02.08

Мальовнича природа

Спікер: Іван Романюк

1200 грн.
(реєстрація після 1 липня
1300 грн.)

Волинь с.Згорани

Смачна кухня

МОЛОДІЖНИЙ ХРИСТІЯНСЬКИЙ ТАБІР

„Голос Надії“ - газета Західної конференції Церкви Адвентистів сьомого дня.

Засновник - Церква Адвентистів сьомого дня. Свідоцтво про реєстрацію - РВ №345 від 4.10.2002 р.

Відповідальний за випуск - директор Відділу інформації ЗК Руслан Бабій babiy-rus@ukr.net

Редакційна колегія: Валентин Шевчук, Віталій Шевчук, Михайло Матвійчук, Руслан Бабій

Редактор, коректор, компютерна верстка і дизайн - Марія Власюк

Газета є некомерційним неприбутковим виданням, що видається і розповсюджується за пожертви

Адреса редакції: м. Львів, вул. І. Багряного, 36а, тел. 237-12-13. Для листування: 79041 м. Львів, а/с 6241

Друк: ФОП Прокопчук С.А.

Наклад 600 примірників